

ȘTEFAN CĂTĂLIN TOPLICEANU

Ștefan Cătălin Topliceanu s-a născut la Vaslui, pe 28 noiembrie 1991, și este în prezent student la Facultatea de Economic și Administrarea Afacerilor, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași. Începînd din anul 2010, a obținut cîteva zeci de premii și mențiuni la concursuri/festivaluri de poezie, proză, dramaturgie din țară („Costache Conachi”, „George Coșbuc”, „Moștenirea Văcăreștilor”, „Sub semnul de taină – George Suru”, „Pavel Dan”, „Mihail Sadoveanu”, „Lucian Blaga” ș.a.). Este cel mai recent laureat al REVISTEI ROMÂNE la Festivalul Național de Literatură „Rezonanțe udeștene”, Suceava-Udești, mai 2015.

Curcubeu

m-am trezit într-o dimineață cu un înger
la căpățiul patului,
care m-a binecuvîntat și m-a rugat să aleg o culoare
și am optat verdele, pentru că în el credeam
că pot descoperi
liniștea, căldura, copilăria, puritatea.

El m-a pus să aleg din nou, argumentînd
că verdele nu mi se potrivea
și am ales movul, pentru că credeam în iubire,
negrul pentru că vedeam în el lumină,
galbenul și-albastrul deoarece le simțeam
puternice și cerești.

Dar, îngerul a rîs părințește,
m-a mîngîiat pe creștet și, din buzunar, mi-a dăruit roșul,
ca un măr ispititor din Eden,
ca un sînge izbăvitor și păcătos,
precum pașii lăsați de buzele tale pe toate
alele sufletului meu, îmbrăcate în curcubeu.

Au!

am căzut ca un pui neînvățat să zboare
prin groapa din pupila ochilor tăi și m-am julit
în genunchi,
iar o secundă mai tîrziu mi-am dorit
să nu fi căzut, să sar peste, să mă strădui să zbor,
dar e prea tîrziu, mă dor rănile și-aș plînge
dac-aș ști
că ai veni ca o mamă asupra mea,
mi-ai săruta obrazii
și mi-ai sufla peste genunchi să-mi treacă
durerea provocată de privirea ta.

Aditiv

nu mai am emoții ca la început,
prezența ta în mine e doar un aditiv,
de-aș ști că par un om mai plăcut,
ți-aș folosi iubirea pe post de fixativ.

ca niște pufarine cad zilele din mine,
tu le prinzi în palme, le ronțai pofticios
și arunci în aer amintiri și vise,
precum un campion placid și luminos.

am învățat să merg doar pe șine drepte,
să n-opresc în stații fără călători,
căci în drumul lor, ei nu voiesc să calce
pe urmele lăsate de doi nepăsători.

Notă muzicală

ca o vioară mi te-ai acordat de suflet,
în timp ce unora alte genuri le băteau în difuzoare,
la început așa eram și eu,
pînă am înțeles
că muzica produsă de privirea ta
nu poate să mă surzească.

Placiditate

mi-aș fi bucurat dacă m-ai fi ținut de mînă și de suflet
și m-ai fi însoțit în umezeala argintie,
însă mi-ai dat drumul,
căci de la o vreme ploaia nu te mai speria,
nici timiditățile noastre
nici replicile cu subînțeles sau orgoliul meu impulsiv.

– am pielea impermeabilă, mi-ai spus,
dar eu nu mă gîndeam la stropii de ploaie,
ci la picăturile de salivă lăsate voluntar,
ca niște amintiri,
pe buzele tale ridate,
la sentimentele diluate, ce nu puteau pătrunde
în interiorul tău,
oricît de torențiale ar fi fost privirile mele.

și-am aprobat afirmația ta, resemnat și monoton,
cu un zîmbet fals și precoce,
ca un cer aparent înșorit, dar fragmentat
de nori halogeni,
sub care se plimbau doi trecători placizi.